

„Annyira zseniális, hogy miközben olvastam, többször is azon kaptam magam, hogy visszatartom a lélegzetem.” – *Lauren Groff*

Elveszette

fine selection

CLAIRE FULLER

FORDÍTOTTA: KOÓS PATRÍCIA

CLAIRE FULLER

Elveszette

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Szüleimnek,
Ursula Pitchernek
és Stephen Fullernek*

Ó, találj nekem egy hold földet,
Ízletes zsálya, rozmaring és kakukkfű,
A tenger habja és a tenger homokja közt,
Vagy soha nem leszel igaz szerelmem
(Scarborough Fair – A Scarborough Vásár
Hagyományos angol ballada)¹

¹ A balladának több verziója és feldolgozása is létezik, jelen szöveg a „Traditional Tunes” 1891-es, Frank Kidson által kiadott kötetből származik. (a ford.)

I

AREGGELI ÉGBOLT EGYRE VILÁGOSABBÁ VÁLIK, és hó hull a kisházra. Elfedi a mohát a zsúptetőn, el az egerek rágta lyukakat, kisimítja a hullámokat, kitölti a barázdákat és a réseket. Megolvad a kémény tégláinak közelében. Az előkertben a növényekre és a csupasz talajra telepszik, és tökéletes halmot képez a korhadt kapuoszlop tetején – mintha egy teáscsésze segítségével formálták volna. Eltakarja a tyúkól, a kinti vécé és a régi tehénistálló tetejét, és porként ül meg a munkapadon, valamint a padlón, ahol az ablakok régen betörték. A hátsó veteményeskertben hó szökik be a fóliasátor résein, megfagyasztja a hagymagumókat, amiket alig négy centi mélyre ültettek a földbe, és összefonnyasztja a mángold új hajtásait. Csak a korai vetésű káposzta nem adja meg magát, a belső levelek zölden és erősen pöndörödve várakoznak.

A bal oldali lépcsőfeljárónál lévő magas franciaágyban Dot fekszik a felnőtt lánya, Jeanie mellett, aki halkán horkol. A fény olyan furcsa a szobában, ez ébresztette fel Dotot, és nem tud visszaaludni. Felkel az ágyból – a padló deszkái hidegek, a levegő még hidegebb –, és felveszi a köntösét meg a papucsát. A kutya – Jeanie kutyája

–, egy kekszszínű lurcher² a lépcsőfordulóban alszik, háttal a kéménynek, és most felemeli a fejét, amikor elhalad mellette, mintha a korai kelés oka felől érdeklődne, majd visszateszi a földre, amikor nem kap választ.

Lent a konyhában Dot a piszkavassal felkotorja a kályha parazsát, és gyújtósnak bedob egy gombóccá gyúrt papírlapot, majd rátesz egy fahasábot. Fáj a bal szeme mögött. A bal szeme és a halántéka között. Van egyáltalán neve annak a pontnak? El kellene mennie az optikushoz, megnézetni a szemét, de aztán mi lesz? Miből fogja kifizetni az új szemüveget? A receptjét is el kellene vinni a gyógyszertárba, de aggódik, hogy mennyibe fog kerülni. Itt lent is elég furák a fények. Sárkány? Márvány? Halvány? Dot megérinti a halántékát, mintha így megtalálhatná a fájdalom helyét, és a függöny résén keresztül, ahol az anyag nem ér össze teljesen, látja, hogy havazik. Április huszonnyolcadika van.

A járkálása nyilván ismét felébreszthette a kutyát, mert a bal oldali lépcsőfeljáró alján lévő ajtónál kaparászás hallatszik, és Dot kinyújtja a kezét, hogy kinyissa. Figyeli, ahogy a keze megragadja a kovácsoltvas kilincset. A májfoltok és a ráncok különösnek tűnnek, nem olyanok, mint korábban: az ujjai mechanikája, ahogy a bütökeinél a bőr a csontra feszül, miközben a kilincs köré hajlik. Az ízületek idegenek – ez valaki más keze. Lehetetlennek tűnik, hogy a hüvelykujjával benyomja a kilincs gombját, fáradtabb, mint amikor az ikrei három hónaposak voltak, és sosem aludtak egyszerre, fáradtabb, mint abban a szörnyű évben, miután betöltötték a

² A lurcher a Nemzetközi Kinológiai Szövetség által el nem ismert vadászkutyafajta. Eredetileg az Írországból és Nagy-Britanniából élő romák, vándorkovácsok tenyésztették ki. Nevét a roma „lur” szóból eredeztetik, melynek jelentése „tolvaj”. Keve-rékről van szó, agarakat kereszteztek skót juhászkutyákkal és különböző terrierekkel. (a ford.)

tizenkettedik életévüket. De Dot nagy összpontosítással lenyomja a kilincset, a zárnyelv visszacsúszik. A kutya bedugja az orrát, majd a teste többi része is követi. Nyüszít, és megnyalja Dot bal kezét, ami a combja mellett lóg, orrát a tenyerébe nyomja, mire Dot karja magától kilendül, mint egy inga.

A fájdalom felerősödik, és Dot aggódik, hogy a kutya felébreszti Jeanie-t a nyüszítésével, Jeanie-t, aki a dupla matrac jobb oldali horpadásában alszik, amit még a régen meghalt férje, Frank feküdt ki, és azon ritka alkalmakkor, amikor a gyerekei nem voltak otthon, az a másik, nem emlegetett férfi, akinek túl rövid volt az öreg, régi ágy, nem tudott benne kinyújtózni, és aztán Jeanie még jobban kifeküdt, pedig ő aprócska, és csak egy kicsiny szeletet evett a Victória-piskótából, amit a múlt hónapban készítettek, amikor Dot hetvenéves lett, és a kis ünnepségen itt a konyhában Bridget felvételt készített a telefonján, ahogy Julius a hegedűjén játszik, ő a bendzsóján, Jeanie pedig a gitárján, és mindannyian énekeltek, miután ittak egy csepp portóit, hogy megkenjék a hangszállaikat – Julius így mondja –, és Dot most hasonlóan érzi magát, mint akkor a harmadik pohár után, ügyetlennek és zavartnak, a gondolatai szétszórtak, és szédül, a torta maradványait az asztalon hagyta, úgyhogy az a szemtelen kutya a hátsó lábára állt, és lerántotta, ők pedig megszidták, és nevettek, amíg az oldala... szűrni... szűrni kezdett, az összes ember, akit szeretett, egy kivételével, ott volt vele, és a kutya ugatott és ugrált és ugatott, túl izgatott és túl zajos volt, mint mikor a hóban viháncol, felébresztve Juliust, aki olyan felszínesen alszik és minden zajra felriad.

Mindezen gondolatok – és még sok minden más is, amiről Dot alig tud – átfutnak az agyán, miközben a teste lehúzza. Mint a nedves tollak, amiket szeretne levetni magáról, mint a csirkék ősszel. Egy súly, amit fel se fog. Mintha ólomból lenne.

Dot a konyhai kanapéra zuhan, mintha valaki a szegycsontjára nyomta volna a tenyerét. A kutya a combja mellé ül, és a fejét a térdére hajtja, addig böködi a kezét, amíg meg nem simítja a két füle közt. És akkor minden gondolat a csirkékről és a gyerekekről, a születésnapokról és az ágyakról, minden gondolat mindenről eltűnik és elhallgat.

Hetven év gondoljai – a pénz, a hűtlenség, az apró csalások – eltűnnek, és amikor Dot a kezére néz, már nem tudja megmondani, hol végződik, és hol kezdődik a kutya. Egyek, hatalmasok és szabadok, mint a kanapé, a kőpadló, a falak, a kisház zsúpfedele, a hó, az ég. Minden összekapcsolódik.

– Jeanie – kiáltja Dot, de valami más szót hall. Nem aggódik. Soha nem érzett még ekkora szeretetet a világ és benne minden iránt. A kutya olyan hangot ad ki, ami nem olyan, mint amit egy kutya szokott kiadni, és hátrébb csúszik, úgyhogy Dot kénytelen levenni a kezét az állat csontos fejről. Odébb helyezkedik a kanapén, újra meg akarja érinteni a kutyát, átölelni és magához húzni. De ahogy lehajol, megbillen, a bal lába egyszerűen kifordul oldalra, és megcsúszik a padlón. Dot elveszíti az egyensúlyát, és arccal előre dőlni kezd, a jobb kezével kinyúl, hogy megtámassza magát, míg a másikkal a mellkasában kapaszkodik, a jegygyűrűs ujja felmered. Dot feje elindul lefelé, és a homloka a kályha szélének ütközik, ahol egy kőlap amúgy is ki volt lazulva, most odébb csúszik, és a kandallótisztító készlet, ami mellette lóg, eldől. Dot elméjének egy utolsó, tiszta részét marcangolja a tudat, hogy a fémlapát és a kefe csattanása talán kikökkenti a lánya szívét a szabályos ritmusból, de aztán eszébe jut, hogy ez a legnagyobb hazugság mind közül. A piszkavas szintén leesett, most az asztal alá gurul, még egyik oldaláról a másikkra gördül egyszer, kétszer. Aztán mozdulatlan marad.

2

JEANIE ARRA ÉBRED, hogy Julius megrázza a karját – először gyengéden, majd durvábban. Lerohan utána a lépcsőn, a hálóinge mögötte lobog, még ha a bátyja azt is mondja, hogy lassítson. A konyhában félhomály van, a függönyök behúzva, a lámpák lekapcsolva, csak a kályhában égő tűz narancssárga fénye világít. Az anyjuk arccal lefelé fekszik a padlón, nem mozdul. Jeanie a szájára szorítja a kezét, hogy visszatartsa a hangját.

– Segíts megfordítani! – mondja Julius, és ahogy Jeanie megérinti az anyjukat, tudja, hogy meghalt. Dot karja az oldala mellett, a két bokája keresztbe áll egymáson, a papucs lecsúszik róla, és bár fürdőköpeny van rajta, úgy néz ki, mintha napozna, amit az anyjuk soha nem tett; ha kint volt a szabadban, akkor dolgozott. Jeanie próbál nem a Dot homlokán lévő sebre nézni, aztán – hogy ne lásson belőle semmit – a saját arcára szorítja a kezét. Az ujjai közt rózsaszínes fénycsíkok szűrődnek át, az anyja konyháját és testének egyes részleteit látni csak. Amikor ő és Julius tizenkét évesek voltak, fent a Papréten, akkor sem tudott másfelé nézni. A konyhaasztal alatt kuporgó kutya nyüszítve előjön, és Jeanie leengedi a kezét az arca elől.

– Maude! – csettint az ujjával, és az asztalra mutat, mire az eb visszahúzódik.

– Nézd meg a nyakán a pulzust! – Julius Dot másik oldalán guggol, csak a pizsamanadrágja van rajta, pedig Jeanie évek óta nem látta munkaruha nélkül, ősz szőr göndörödik a mellkasán; a karja és a felsőteste izmos a fizikai munkától.

Megszokásból, és anélkül, hogy tudná, hogy ezt teszi, Jeanie a saját nyakához nyomja az ujjait, majd futólag megérinti az anyja arcát.

– Hideg. Már túl késő.

– Próbáltam hívni a mentőket, de a telefonom lemerült – mondja Julius.

– Nincs szükség mentőre. Már túl késő.

– Biztos áramszünet volt. Tegnap este elment az áram. Megnézem a biztosítékszekerényt.

– Elment, Julius!

– Mi van azzal a mellkasnyomásos dologgal?

– Meghalt!

– Jézusom!

Julius arca ünnepestes, és a helyzet olyan váratlan, hogy Jeanie legszívesebben elnevetné magát. A hitetlen röhögés úgy feszíti, mint mikor az embernek bőfögnie kell, és ismét a szájára szorítja a kezét, hogy visszatartsa. Julius a fejére teszi nagy tenyerét, végighúzza a haján, ami már erősen felkopaszodott, és a teste megrándul. Rángatózik. A zokogása olyan, mint valami egzotikus állat hívó hangja. Jeanie megbabonázva figyel. Majdnem egy egész nap különbséggel születtek, Julius először, Jeanie másodszor – teljesen váratlanul, így nem is készültek rá –, pánikba esett apjuk segítette a világra, miután a bába hazament.

– Az én kis tökmagom. – Frank szerette így hívni.

Jeanie-nek gyakran eszébe jut, hogy ez a huszonhárom óra felelős a Julius és közte lévő különbségekért: ahogyan a bátyja képes befogadni a világot, kimutatni az érzelmeit, nyitott az emberek és a helyzetek felé; míg ő, Jeanie, otthonra, nyugalomra és biztonságra vágyik.

Esetlenül átnyúl anyjuk teste felett, és talpra húzza Juliust, majd a kanapéhoz vezeti. Leülnek. Maude felnéz, mintha azt várná, hogy őt is odahívják, de Jeanie gyorsan megrázza a fejét, mire a kutya visszasaengedi a mancsára az orrát.

– Azt hiszem, hallottam, hogy elesett – mondja Julius, amikor a zokogása alábbhagy. A kezébe törli az orrát, majd tenyérrel megdörgöli a szemét. – Vagy legalábbis a piszkavasat és a kezét hallottam. Azt hittem, Maude játszadozik valami szarsággal. Visszaludtam.

– Nem a te hibád – mondja Jeanie, bár még nem tudja, hogy tényleg így érzi-e. A bátyja, és előtte az apjuk is sokszor mondta, hogy megjavítják azt a kőlapot.

Amikor az édesanyád holtan fekszik a konyha padlóján, akkor ki a hibás? Jeanie átöleli a bátyját, és néhány percig így maradnak, majd átpillant Julius válla fölött, ki a függöny résén.

– Havazik – állapítja meg.

Takarót terítenek Dot testére. Jeanie fel akarja fektetni a kanapéra, de a bútor túl rövid. Vizet forral és teát készít, és úgy ülnek le az asztalhoz meginni, hogy közben anyjuk teste a padlón hever mögöttük – mint mikor a gyerek bújócska közben valami különösen rossz helyet választ, de úgy teszel, mintha nem látnád.

– Jó asszony volt – mondja Julius. – Jó anya.

Jeanie bólogat, a teájába mormog.

– Még mindig a régi istállóban vannak azok a fűrészbakállványok? – Tudja, hogy Julius érti, mire gondol. Mint mindig.

A kis társalgóban Jeanie feltekeri a szőnyeget, és a falhoz tolja a székeket. Akárha táncrea készülne – egy olyan szobában, ahol még sosem táncoltak. Julius a két fűrészbak tetejére egy régi ajtót rak, majd visszamegy a konyhába, és az anyjukat nyögve, nagy nehezen felemeli. Nem hagyja, hogy Jeanie segítsen. Elég hosszú az a lista, amiket Jeanie a gyenge szíve miatt soha nem emelgetett: ládák, szénabálák, csecsemők, traktorok. Julius átviszi Dot testét a társalgóba. Itt hűvös van; sokkal hidegebb, mint a konyhában.

A kitömött fotel háttámláján kis terítő hever, az alacsony, fényezett lánán pedig egy Toby-kancsó és egy bekeretezett fénykép áll Dotról és Frankról, ez utóbbi az esküvőjük napján készült, és egy olasz táj előtt állnak, ahol soha nem jártak. A kályhát, amit a háznak ebben a felében soha nem használnak, falikárpit rejti el.

Friss házasként Dot és Frank egy évig egy egyszobás ikerházban éltek, de amikor a gyerekek megszülettek, Frank megegyezett a jobb oldali ház bérbéviteléről. A két lakrészt összekötötte, és az egyik bejárati ajtót eltorlaszolta, így a kapuból nézve a ház úgy fest, mintha egy egész lenne, míg belül továbbra is két lépcső van, amelyek felkanyarodnak egy-egy hálószobába.

Julius a régi ajtón helyezi el Dot testét, Jeanie pedig tiszta lepedőre cseréli a takarót.

Mostanra mindketten felöltöztek, nővér és báty újra a konyhasztalnál ülnek, a teáskanna újratöltve. Julius leellenőrizte a mosókonyhában lévő biztosítékszekerényt; semmi sem ment tönkre, de áram nincs, bármit csinál is a vezetékekkel.

– Azt hiszem, szólni kellene az orvosnak. Nem ezt szokták tenni, ha valaki meghal? – Julius ezt szinte magában mondja.

Amikor az apjuk meghalt, Jeanie és Julius nem vett részt ebben a folyamatban, ezért most csak találgatni tudnak.

– Az orvosok a beteg embereknek vannak – ágál Jeanie.

– De szükségünk lesz halotti bizonyítványra.

Mégis minek? Jeanie ezt nem mondja ki hangosan.

– Hogy eltemethessük – mondja Julius, mintha válaszolna. – Hívlak egy orvost, ő majd kiadja a nyomtatványt, és kész.

Jeanie megrázza a fejét. Dot nem akarta volna, hogy orvos jöjjön a házhoz, igazolások, nyomtatványok, hatóság. Évek óta egyikük sem járt orvosnál.

De Julius feláll, magára húzza a munkáscsizmáját.

– Gyalog kell bemennem a faluba.

A faluban, Inkbourne-ban van egy háziorvosi rendelő, egy községháza nyilvános vécével, egy halsütőde és egy kis szupermarket postapulttal. Van egy régi közért is, amit egy londoni fiatalember vásárolt meg, aki a bajszát mindig viasszal pödri ki. Csemegeboltot csinált belőle, ahol flancos kenyeret, sajtot és olajbogyót árulnak, valamint zöldségeket és tojásokat, amiket Jeanie és Dot szállít. A tulajdonos, Max a kinti járdán felállított alumíniumasztaloknál szolgál fel divatos kávékat és süteményeket azoknak a kirándulóknak, akik a falun átvezető turistaútvonalon érkeznek, vagy a kerékpározó, lycra-ruhás férfiaknak, akik a leggingsük elején lévő kis zsebbe gyűrt tízfontosokkal fizetnek.

– Biciklivel most nem mehetek – mondja Julius, és Jeanie-nek eszébe jut a hó. – Ha a rendelő nyitva van, szólok Bridgetnek, ő biztosan tudni akarja majd, és szólhat az egyik orvosnak. Ha zárva

van, akkor elmegyek hozzá – akasztja le a kabátját az ajtó hátulján lévő kampóról. Maude feláll, a farkát csóválja.

– Nem úgy volt, hogy ma befejezed azt a vízvezeték-szerelési munkát Craiggel?

– Nem fogok egy öntöttvas kádat felcipelni valami puccos fürdőszobába, amikor anyám meghalt!

– Hogyan akarod ezt Craignek megmondani?

– Úgyis rájön, ha nem megyek.

– Nem ma kellene fizetnie?

Julius megtorpan.

– Nem hagyjak itt egész nap egyedül.

– Meg kell etetnem a csirkéket. Vannak dolgok a kertben, amik nem várhatnak – indul meg Jeanie a bátyja felé. – El kéne menned, hogy megkapd a pénzt. Szükségünk van a pénzre.

Julius keze már a bejárati ajtó kilincsét markolja.

– Majd meglátom. Mivel biciklivel nem mehetek, úgyis el fogok késni. – Ingerültség van a hangjában, talán ő is észreveszi, mert visszajön, és átkarolja Jeanie-t. – Minden rendben lesz – dünnyögi a hajába. – Minden rendben lesz.

– Tudom – löki el magától a bátyját. – Menj!

Nézi, ahogy Julius kilép a ház bejárati ajtaján. Maude mellette áll, várakozóan, majd láthatóan csalódik, amiért ő nem mehet.

Jeanie beszívja a fagyos levegőt. A hó elrejtja az áprilisi sarat, bukkák és gödröcskék mutatják, hol vannak a növények – akárcsak a lepedő, amelyet a mögötte lévő szobában a testre terítettek. Talán a későn leesett hó sokkolta az édesanyjukat. Ha látta, nyilván aggódott a hidegben kint lévő zöldséggalántákért, az időért és a pénzért, amit elveszíthetnek. Amikor Jeanie később bejött volna a kertből, az anyja a konyhaasztalnál ült volna a papírja felett, és a

ceruzája végét rágcsálja, miközben egyik számoszlopot számolja át a másik után.

Az út fél mérföldön át egy kis erdőn keresztül halad, majd két mező között kanyarog, amit sövény szegélyez. Bármely más napon Julius megállt volna azon a helyen, ahol kinyílik a táj, és felkapaszkodott volna a meredek, kanyargós sziklán, ahonnan ellátni jobbra Rivar Downig, balra pedig a három mérföld hosszan elterülő mészkődomb gerincén álló Combe Gibbetig³. A lejtőkön a fák – bükk, tölgy és tűlevelűek – csoportjai fehérek, a hó vastag, a legelők felett pedig alacsonyan függeszkedik az ég.

Ma azonban Julius lehajtja a fejét, és még a hóban előtte haladó kisemlősök és madarak nyomait sem veszi észre. Cigarettát sodor, és rágyújt, miközben követi az ösvényt, amit a lába már tökéletesen ismer, annyit gyalogolt és biciklizett rajta a több mint ötven év alatt – bár ma az ösvény elrejtőzik. A vége felé a kanyarok kisimulnak, és Julius elhalad egy tanya meg egy behorpadt tábla mellett, amelyen az áll, hogy *Magánterület, tilos behajtani*. Egy hatalmas, feketére festett deszkákból készült pajta mellett vezet az útja, el a nyitott oldalú betoncsűrőknél, amelyek tele vannak otthagyt gépekkel, és már rég körbenőtte őket a csalán.

A sarkon túl Rawsonék téglából és kvarcköből épült farmháza áll, és az ápolt kert, a formára vágott óriási bokrok hóemberekhez hasonlítanak. A falu még négy mérföld, amit gyalog kellene megtennie. Vagy bekopoghat, és megkérhetné, hadd használja Rawsonék vezetékes telefonját vagy a mobiljukat. A Pepperwood Farm három generáció óta van a család tulajdonában; Rawson húszéves

³ A Combe Gibbet a Gallows Down tetején található bitófa, ami ma kedvelt turistalátványosság (a ford.)

volt, amikor megörökölte, miután az apja szívrohamban meghalt. Százhusz hold földterülettel rendelkezik, ami magában foglalja a szántóföldet a mészkődomb aljától az Ink partjáig, az iszapos patakig, amiről a falu is a nevét kapta.

Rawson területeihez tartozik továbbá az út két oldalán lévő bükkös és a kert mögötti rét – és hivatalosan a kisház és a hozzá tartozó földterület is. Julius néha besegít a farmon, amikor szükségük van egy pár pluszkézre, de a munkákat mindig a farmvezetőn keresztül intézik. Ha Julius meg is pillantotta néha Rawson, vidéki földesúri öltözékében, tweedzakóban, mellényben és kordbársony nadrágban, mindig inkább félreállt az útjából. De négy mérföld gyaloglás az édesanyja halálának reggelén, az mégiscsak négy mérföld gyaloglás.

Julius elindul a farmház bejárata felé.

3

JULIUS HABOZNI KEZD az oroszlánfejes kopogtató előtt. Még soha nem állt a farmház küszöbén. Gyerekkorában gyakran átjárt ide Jeanie-vel és az apjukkal, de többnyire a hátul megbújó, rendszeretlenül szétszórt pajtákban és melléképületekben játszottak, vagy azok környékén. A mezőkön barangoltak, szedret szedtek és a borzokat figyelve töltötték az éjszakákat, mintha a föld a Seederöké lenne, nem pedig a Rawsonoké. A hátsó ajtón ugyan volt, hogy bementek, de csak a kamráig jutottak, amikor a házvezetőnő meghívta őt és a húgát egy pohár limonádéra.

Julius elengedi az ajtókopogtatót, az leesik. A havazás elállt, a fákról meg a bokrokról már egyenletesen csepereg az olvadék.

Valaki beállt, majd elhajtott a kocsifelhajtóról, barázdák és sár van a földön, de a kora reggeli nap már süt, és ahol a hó még tiszta, ott az árnyékok kéken terülnek el, a körvonalaik élesen elkülönülnek.

A ház belseje néma. Julius már éppen indulni készül, amikor kattan a zár. Rawson nyitja ki, nadrágban és fehér ingben, mezítláb. Julius rájön, hogy a gyerekkori házvezetőnőjét várta, a nagydarab, kedves, kötényes nőt, aki mostanra már biztosan meghalt. Mint az

anyja. Halott. Rawson magas, egy egész fejjel magasabb Juliusnál, és körülbelül annyi idős, mint az anyja, ragyogó fehér haja van, fekete szemöldöke és fehér bajusza, amely a szája mindkét oldalán lefolyik. Az állán és az arcán fehér borosta látszik így kora reggel. Összességében úgy néz ki, mint egy görény – Jenks, Julius ivócimborája egyszer csapdába ejtett és behozott a pubba egyet –, hajlékony és sovány.

– Julius. – Rawson meglepődve hátralép. Julius azon lepődik meg, hogy Rawson emlékszik a nevére. – Minden rendben van?

– Használhatnám a telefonját?

Julius a mobilját – egy alapmodell, nem olyan okostelefon, mint amilyen manapság, úgy tűnik, mindenkinek van – ugyan megszakásból betette a kabátzsebébe, de az eszébe sem jutott, hogy a töltőt is magával hozza.

– Persze, fáradj be – mondja Rawson a maga kiművelt hangján, és félreáll. A nagy előszobában díszes kandalló áll, a padló csempézett, a falakon lambéria. Nehéz falépcső kanyarodik fel a fal mentén.

Arts and Crafts⁴, mondogatta állandóan Dot, de Julius nem tudta, miről beszél, és nem is érdekelte.

– Működik az áram? – törli meg a lábát a szőnyegbe.

– Itt nincs vele gond. Nálatok áramszünet volt? Ellenőrizted a biztosítékokat?

Julius a szemét forgatja, mikor Rawson elfordul.

– Hol lehet a telefon? Hordozható, és Caroline folyton használja, aztán nem teszi vissza a helyére. – Rawson átmegy egy másik szobába, ami az előkertre néz, a vörös téglás kandallóval két fehér kanapé áll szemben, mögöttük pedig egy versenyzongora kisebb

⁴ Magyarosan „Művészetek és Kézművesség” nevű újító mozgalom a dekoratív és képzőművészet nemzetközi irányzata volt. A hagyományos kézműves mesterséget jelentette. (a ford.)

verziója. Olyan ez a szoba, mintha senki sem használná: nincs kutya a bútorokon, nincs láb a székeken, nincs visszatett, használt kánnál a cukorban.

– Megnézzem az áramszolgáltató számát? Kivel álltok szerződésben?

– Az orvosi rendelő számára lenne szükségem – lép be Julius is. Le akarja venni a sapkáját, de rájön, hogy felvenni is elfelejtette. Bassza meg!

Rawson rápillant, de aztán elfordítja a tekintetét. Túl felfuvalkodott, feltételezi Julius, hogy megkérdezze, miért van szüksége arra a számra. A férfi bambán ide-oda téblábol, míg meg nem találja a telefont az egyik fotelben. Megnyomja az egyik gombot, majd a másikat, hogy megbizonyosodjon róla, van tárcsahang.

– Ki gondolta volna, hogy április végén havazni fog? – mondja, nyilván, hogy valami beszélgetést kezdeményezzen, de nem is várja meg a választ. Átadja Juliusnak a telefont. – Ugye nincs semmi gond?

Rawson a mobilján keresi ki a rendelő számát, körbejárja a szobát, majd visszamegy az előszobába. Julius követi.

– Az anyám meghalt – közli nyersen, hátha akkor Rawson abbahagyja az állandó motyogást, de a szavak Juliust magát is megdöbbenítik. Tényleg meghalt az anyja. A két férfi egymásra mered, és Julius arckifejezése Rawson vonásain tükröződik.

– Mi? – ragadja meg Rawson a kandalló fából készült párkányát. Egy női hang hallatszik felülről:

– Ki az?

– Julius – válaszol Rawson, miközben ránéz. – A kisházból.

– Mit akar?

Rawson továbbra is Juliust bámulja, Julius pedig őt, várja, mit felel erre, aztán Rawson felpillant oda, ahol a lépcső fakorlítja

kanyarodik egyet, és nem lehet látni, mi van azon túl, majd újra visszanéz Juliusra.

– Semmiség – kiáltja. – Majd később elmondom.

Semmi. Ezt jelentik Rawsonék számára a Seederök.

A nő – nyilván Rawson felesége – nem válaszol, nem jön le, és ebben a pillanatban Rawson mintha összekapná és megemberelné magát.

– Szörnyen sajnálom. Mi történt?

– Elesett, beverte a fejét. Ma kora reggel. Hívnom kell az orvost.

– Persze, persze. – Rawson még egy kicsit babrál az okostelefonjával, és azt mondja: – A feleségem mindig Alexát használja, ha egy telefonszámot keres, de én nem tudok kiigazodni rajta.

Julius azon tűnődik, hogy a férfi vajon kezd-e elbutulni; neki fogalma sincs, ki az az Alexa. Rawson felolvassa végre a telefonszámot, és amíg a vonal kicsöng, visszamegy a nappaliba, de Juliusnak feltűnik, hogy megáll az ajtó túloldalán. Valószínűleg hallgatózik. Egy asszisztens veszi fel a telefont – nem Bridget –, aki megértő hangokat ad ki, és felveszi az adatokat. Kikeresi Dotot a számítógépes rendszerükben, és Juliusnak közben megfordul a fejében, hogy az anyja talán nem is lesz náluk regisztrálva, de az asszisztens megtalálja a nevét, és azt mondja, hogy dr. Holloway még ma reggel kimegy hozzájuk, amint tud. Amikor Julius befejezi a hívást, Rawson visszajön az előszobából. A szeme fényesen csillog.

– Nem baj, ha telefonálok még egyet? – kérdi Julius.

– Csak tessék. Hozhatok esetleg egy csésze...

– Nem.

– Persze. Biztos vagyok benne, hogy sok mindent el kell rendezni.

– Köszönöm – mondja Julius, bár nem gondolja komolyan. *Ez az ember tartozott anyának.* És most tartozik neki és Jeanie-nek.

– Szükségem lenne egy másik számra. Egy vízvezeték-szerelő. Ma vele volt lebeszélve egy munka.

Amikor megvan a szám, Julius felhívja Craiget, miközben Rawson egy centiméterrel odébb tol egy virágvázát, ami az asztalon áll, és úgy tesz, mintha nem a beszélgetést hallgatná.

Amikor Julius távozni készül, Rawson megszólal a bejárati ajtóban:
– Várj csak! Érkezett pár levél.

A postás nem hajlandó feljönni a kisházhoz vezető úton, miután a furgonja egyszer elakadt, és traktorral kellett kivontatni. Julius nem tudja, hogyan és mikor szokta az anyja átvenni a küldeményeket. Most nem nézi meg a borítékokat, csak félbehajtja őket, és a kabátja zsebébe dugja.

– Gondolatok már arra, hogy... – kezdi Rawson, majd elhallgat, és újratekdi: – Lesz valami szervezve Dotnak? Virrasztás? Szeretném leróni tiszteletemet.

– Nem. Erre még nem gondoltunk.

Julius már az úton van, amikor hátrafordul és visszanéz. Spencer Rawson meztláb áll egy hófoltban, és őt figyeli.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

4

KÉT ÓRÁVAL KÉSŐBB, anélkül, hogy Julius visszatért volna, az orvos megérkezik. Hatalmas hasa, széles válla és bikaszerű feje kitölti a konyhát és eltakarja a fényt. Az első dolog, amit mond – miután dr. Hollowayként bemutatkozott –, hogy nincs sok ideje. Megkérdezi, hol találták meg Dotot, miért nincs áram és hol van most a holttest.

– Valószínűleg nem kellett volna elmozdítani – mondja, miközben Jeanie megmutatja neki a kis társalgót és a beburkolt alakot. Jeanie nem marad ott, hogy végignézze a vizsgálatot. A doktor visszatér a konyhába, és visszautasítja az ajánlatát, hogy készít egy teát. Jeanie megkönnyebbül.

Az orvos összedörzsöli a kezét, hogy felmelegítse. Az ablak előtt állva az arcvonásai árnyékban vannak, és Jeanie alig látja, hogy mozog a szája, miközben elmagyarázza, hogy biztos benne, Dot agyvérzésben halt meg, és hogy megvan ennek a menete, fel kell hívnia a halottkémet, mielőtt átadhatná Jeanie-nek azt a bizonyos igazolást, amire szüksége van, hogy megkapja a zöld formanyomtatványt.